

Ο Σταθμός

Στη νοτιοανατολική μεριά του Σουφλίου βρίσκεται εδώ και 130 χρόνια περίπου ο σιδηροδρομικός σταθμός της πόλης. Από την αρχή και τα χρόνια του μεσοπολέμου και μέχρι τον Αύγουστο του 1944 που έκαψαν το παλιό κτίριο με τη φυγή τους οι Γερμανοί κατακτητές ο σταθμός εκείνος ήταν ένα μεγάλο ξύλινο γραφικό κτίριο. Σκούρο γκρίζο με λαδομπογιά βαμμένο. Δίπλα από το κτίριο και ενωμένο μ' αυτό η Αποθήκη, ένα άλλο ισόγειο ξύλινο κτίριο γκρίζο και εκείνο. Από το Βοριά και τη Δύση το ξύλινο εκείνο κτίριο περιέζωναν πανύψηλα, πολύχρονα και βαθύσκια πλατάνια που ξέχαρα από τον ίσκιο τους και τη δροσιά τους σχημάτιζαν ένα όμορφο τοπίο.

Μεγάλη η πλατεία του σταθμού με τις σιδηροτροχιές και τα φορτηγά βαγόνια εδώ και εκεί. Δυο μικρά μαύρα ξύλινα κιόσκια το ένα στη βορεινή και τό άλλο στη νότια είσοδο του σταθμού όπου έμενε ο κλειδούχος, κι απ' όπου άρχιζαν οι διακλαδώσεις των σιδηροτροχιών. Σε δυο σημεία της πλατείας δυο μεγάλες πανύψηλες και όμορφες σιδερένιες κολώνες με ένα μεγάλο φανάρι η καθεμιά. Κι ακόμα ή Μπόμπα. Ένας πύργος μισός πέτρινο μισός σιδερένιος ήταν αποθήκη νερού που τροφοδοτούσε τα τρένα. Ολόκληροξ ο χώρος του σταθμού ήταν καγκελόφρακτος μέ ξύλινα γκρίζα κάγκελα.

Από αυτόν το σταθμό πέρασαν και στάθμευσαν και ανεφοδιάστηκαν τρένα με τα οποία ταξίδεψαν Βασιλιάδες, Κυβερνήτες, μεγιστάνες και απλός κόσμος. Από την Άνοιξη μέχρι τα πρωτοβρόχια του Φθινοπώρου το απόγευμα κάθε Κυριακής και κάθε γιορτής στην απέραντη πλατεία του σταθμού γίνονταν βόλτα. Όλος ο νέος κόσμος της πόλης κατέβαινε εκεί. Η βόλτα άρχιζε στις 4 το απόγευμα και τελείωνε όταν σκοτεινίαζε. Ήταν ο τόπος και οι ώρες όπου ο φίλος συναντούσε τους φίλους του κι έκανε παρέα και περίπαιτο, όπου ο νέος έβλεπε τη νέα που αγαπούσε. Ένα τόπος για σεργιάνι, κάτσαν νυφοπάζαρο και χώρος επίδειξης μόδας. Τόσο ο κάθε νέος αλλά προπάντα κορίτσια ότι καινούργιο φορούσαν εκεί θα πήγαιναν για να το επιδείξουν και να καμαρώσουν.

Κι άλλες μέρες μαζεύονταν κόσμος στο σταθμό. Όταν ερχόταν κανένας Τρανός, κατέβαινε ο κόσμος για υποδοχή. Επίσης όταν θα έφευγαν τα παιδιά για στρατιώτες. Τότε ήταν μια συγκέντρωση του χωρισμού. Από το μεσμέρι μαζεύονταν οι περισσότεροι κάτοικοι εκεί. Τα δυο καφεενεδάκια ήταν γεμάτα από τα παιδιά που θα έφευγαν. Κλαρίνα, βιολιά, νταούλια σκορποσαν τους ήχους τους και τα παιδιά διασκέδαζαν και αποχαιρετούσαν τους γνωστούς τους.

Από εδώ περνούσε το σεμπλόν οριάν, το τρένο της Ανατολής. Ξεκινούσε από το Παρίσι και κατέληγε στην Κωνσταντινούπολη. Ήταν ένα τεράστιο τρένο με μεγάλα και ωραία βαγόνια, σκούρα γαλάζια, και με χρυσά μπρούντζινα γράμματα "ΣΕΜΠΛΟΝ ΟΡΙΑΝ". Έκανε το ταξίδι αυτό δυο φορές την εβδομάδα και από το Σουφλί περνούσε Δευτέρα και Παρασκευή. Από την Άνοιξη μέχρι το Φθινόπωρο κάθε Δευτέρα και Παρασκευή οι κάτοικοι πήγαιναν στο σταθμό και περίμεναν να περάσει το τρένο της Ανατολής. Όταν περνοσε και το σκοτάδι της νύχτας αγκάλιαζε την πόλη οι περιπατητές ευχαρστημένοι από το ήσυχο και γραφικό περιβάλλον γεμάτοι όνειρα και νοσταλγίες για ταξίδια σε μεγάλες πολιτείες γυρνούσαν στα σπίτια τους κουβεντιάζοντας και σιγοτραγουδώντας.